

#1 NEW YORK TIMES'İN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DEHŞET
VE
FELAKETİN
SONU

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Saffan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard

Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1- En Karanlık Yıldız
Köken 3- En Parlak Gece
Köken 2- En Aydınlık Gölge
Kan ve Kül 1 - Kan ve Külden
Kan ve Kül 2 - Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3 - Yıldızlı Kemikler Taçı
Kan ve Kül 4 - İki Krallığın Savaşı
Kan ve Kül 5 - Kül ve Kan Ruhü
Ten ve Ateş 1 - Kıvılcımdaki Gölge
Ten ve Ateş 2 - Alevdeki Işık
Ten ve Ateş 3 - Tendeiki Ateş
Haberci 1 - Fırtına ve Öfke
Haberci 2 - Gazap ve Yıkım
Haberci 3 - Asalet ve İhtişam

DEHŞET VE FELAKETİN SONU

Orijinal adı: Fall of Ruin and Wrath

© 2023, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Merve Özcan Özkan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve AnatoliaLit Agency ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Temmuz 2026 / 978-625-5572-43-1

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

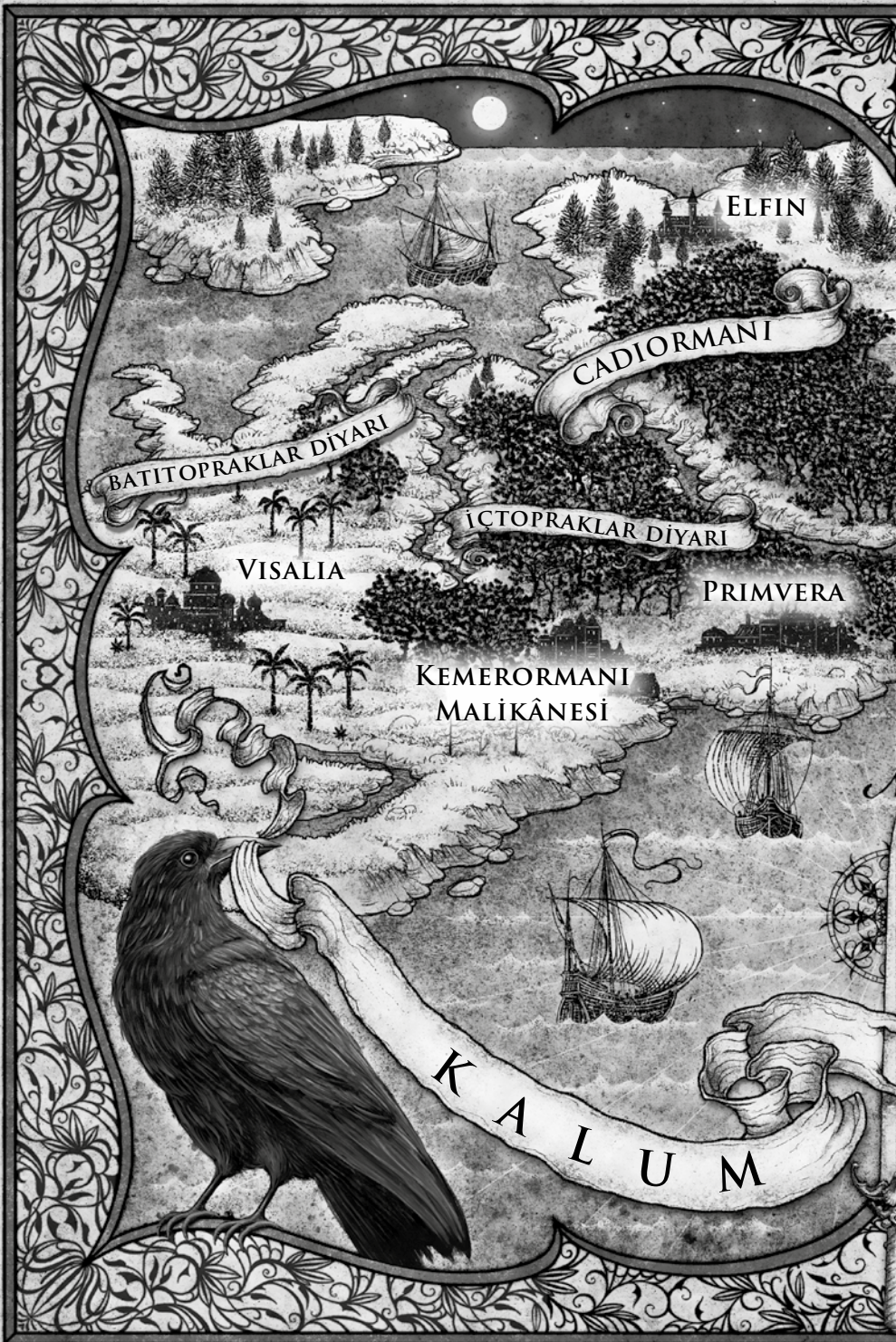
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DEHŞET
VE
FELAKETİN
SONU

Çeviren: Merve Özcan Özkan

VIRTUS

YÜCEKORU

YAYLALAR DİYARI

ITHACA

SOĞUK KAYNAKLAR

KERN NEHRI

YAYLALAR DİYARI

PRIMVERA

AŞAGITOPRAKLAR DİYARI

KRALLIĞI

Sevgili okur, sana.

—Giriş—

Yetimhanenin yatakhaneğine tüyler ürpertici bir ağırlık çöktü, normalde muşıl muşıl uyuyan çocukların hafif horultuları ve solukları birden kesildi. Merhamet Rahibesi'ndeki sıcacık yatağımı öyleyerek, soğuktan sızlayan parmaklarımla kaşındıran yıpranmış battaniyeyi daha sıkı kavradım. Farelerin ve sıçanların pıtır pıtır gezdiği zeminde asla deliksiz bir uyku çekemezdim.

Ancak bu gece o farelerin ne ince, tüysüz kuyruklarını görmüş ne de taşları döven pençelerinin sesini duymuştum. Sevinmem gerekirdi ama içimde bir huzursuzluk vardı. Altımdaki zemin ya da soluduğum havada.

Baştan ayağa ürpermiş halde ve karnımda kötü bir hisle uyanmıştım. Rahibe bana ikinci görüşüme, sezgimin çekimine ve içgüdümün dürtüsüne daima güvenmemi öğretmişti. Tekrar tekrar bunların, yıldız düşümü olduğum için tanrıların bana bahşettiği hediyeler olduğunu söylemişti.

Yıldız kısmını hiç anlamasam da şu an sezgim bana bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyordu.

Gaz lambalarının aydınlattığı rutubetli taş duvarlara bakıp bozuk et yemişim gibi karnımı ağrıtan yanlışığımı aradım. Kapıda bir ışık titreyip söndü. Pencerenin oradaki fener ışığı da dalgalandıktan sonra söndü, sonra bir tanesi daha söndü. Odanın karşısındaki son lamba da ışığını kaybetti.

Işıkları eller söndürmemiştii. Birisi fenerlerle oynayarak Efendi'yi sinirlendirmeye cüret etseydi, bunu görürdüm.

Gözlerimi hemen şömineye çevirdim. Odayı pek ısıtmasa da közlerdeki alevler hâlâ yanıyordu ama dikkatimi çeken bu değildi. Ateşten... ses gelmiyordu. Ne bir çıt ne de bir tıs.

Ensemdeki tüyler korkuyla ürperdi ve sırtımdan aşağıya bir örümcek yürüdü.

Yanımda, battaniyenin altında bir topak kıpırdandı ve döndü. Dağınık ve kıvrık kıvrık kahverengi saç tutamlarının ardında Grady battaniyenin kenarından ürkererek baktı. Uykulu gözlerini kırptırdı. “N’apıyosun Lis?” diye mırıldandı, yarı çatlak sesle. Son zamanlarda sesi giderek daha sık çatlar olmuştu, evin arka bahçesindeki yabancı otlar gibi boy atmaya başladığı günlere denk geliyordu.

“Lis?” Şöminedeki alevler zayıflamaya başlayınca, Grady battaniyesini çenesinden ayırmadan hafifçe doğruldu. “Efendi yine seninle mi uğraşıyor?”

Efendi’yi görmediğim için hemen başımı iki yana salladım ama kollarım önceki gecelerden kalma çimdik izleriyle doluydu.

Gözlerini ovuşturup uyanmaya çalıştı, kaşlarını çattı. “Kâbus mu gördün?”

“Hayır” diye fısıldadım. “Havada tuhaf bir his var.”

“Havada mı?”

“Hayalet midir sence?” dedim gergin bir sesle.

Homurdandı. “Hayalet diye bir şey yok.”

Gözlerimi kıstım. “Nereden biliyorsun?”

“Çünküüü...” O anda şöminenin alevleri sönüp odayı ay ışığının incelik ışıklarına bırakınca Grady sustu ve arkasına baktı. Başını yavaşça çevirerek odayı taradı ve hemen sönmüş fenerleri fark etti. Bakışlarını bana çevirdi. “Buradalar.”

Tüm vücudum buz gibi bir dehşet dalgasıyla irkildi. Buradalar, tek bir anlama geliyordu.

Yücesoylu.

Tanrı filizleri görünüşte bizlere benzerdi, yani *çoğu* ama Kalum Krallığı’nı yönetenler biz Altsoylular gibi değildi. Hatta fani bile değildi.

Üstelik burada olmak için bir nedenleri de yoktu.

Sonuçta Yücesoyluların biz Altsoylularla daha yakından iletişim kurduğu Şölen zamanlarında değildik ve burası Kale'ydi. Eşyaların ve insanların kıymetli olduğu şatafatlı bir yerde değildik. Burada beslenebilecekleri hiçbir haz yoktu.

"Burada ne işleri var?" diye fısıldadım.

Grady kolumu sıkınca buz tutmuş parmaklarının soğukluğu kazağımın içine işledi. "Bilmiyorum Lis."

"Bizi... bizi döverler mi?"

"Neden dövsünler ki? Yanlış bir şey yapmadık." Beni kendisiyle aşağıya çekti ve başlarımızı aynı düz yastığa koyduk. "Sadece gözlerini kapat ve uyuyor numarası yap. Bizi rahat bırakırlar."

Beni yanından kovmayı bıraktığından beri yaptığım gibi Grady'nin dediğini yaptım ama sessiz kalamadım. Korkunun katlanarak büyüyerek aklıma beterini getirmesini engelleyemedim. "Ya... ya benim için geldilerse?"

Başımı çenesinin altına aldı. "Neden ki?"

Dudaklarım titredi. "Çünkü ben... ben senin gibi değilim."

"Bunun için endişelenme" diye beni rahatlattı, diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Umurlarında olmayacak."

Ama nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki? Başkaları umursamıştı. Bazen zihnimde gördüğüm, gerçekleşecek bir anı veya verilecek bir kararı söylememi engelleyemediğim için onları korkutuyordum. Grady buna alışkındı. Peki ya Efendi? Diğerleri? Pek değil. Bende bir sorun varmış gibi, sık sık bir büyücüyümüşüm bakarlardı bana ve Efendi sanki... sanki benden biraz korkuyormuş gibi beni süzerdi. Beni çimdiklemeyi bırakacak kadar korkmazdı ama çimdiklemeye devam edecek kadar korkardı.

"Belki Yücesoylu bende bir tuhafılık sezer" dedim boğuk bir sesle. "Belki bundan hoşlanmayıp benim bir..."

"Hiçbir şey hissetmeyecek. Yemin ederim." Sanki bizi koruyabilecekmiş gibi üstümüze battaniyeyi çekti.

Bir battaniye bizi Yücesoylu'dan nasıl koruyacaktı ki. Onlar istediklerine istediklerini yapardı. Peki ya bir de kızmışlarsa? Bütün kenti yerle bir edebilirlerdi.

“Şişt” diyerek beni sakinleştirdi Grady. “Ağlama. Sadece gözlerini kapat. Hiçbir şey olmayacak.”

Oda kapıları gıcırdayarak açıldı. Grady aramızda kalan kolu mu beni rahatlatmak sıktı, parmaklarındaki kemikleri hissettim. Hava aniden inceldi ve gerildi, duvarlar içeriye giren şeyi taşıyamıyormuş gibi inledi. Zangır zangır titremeye başladım. Rahibe son kez elimi tuttuğunda nasıl midem kalktıysa aynı öyle hissettim. Sık sık ne göreceğimi ya da ne öğreneceğimi umursamadan elimi tutardı ama o gün... o gün farklıydı. O gün ölümün ona yaklaştığını görmüştüm.

Derin soluklar almasam da battaniyenin altına ve aramıza bir koku yayıldı, bayat biranın ve ufacak odaya tıkıştırılmış çok sayıda bedenin kokusunu bastırdı. Rahibe’nin kıyafetinin cebinde taşıdığı şekerleri hatırlatan naneli bir koku. *Kıyrdama. Ses çıkarma*, diye geçirdim aklımdan tekrar tekrar. *Kıyrdama. Ses çıkarma*.

“Burada kaç tane var?” diye sordu bir erkek, kısık sesle.

“Sayı her gece değişiyor Lord Samriel.” Efendi’nin sesi korkuyla titriyordu. Daha önce onun korktuğunu hiç görmemiştim. Genellikle bizi korkutan onun sesi olurdu ama aramızda Yücesoyluların en güçlülerinden olan bir Yücesoylu Lord vardı. Bu en azılı zorbayı bile dehşete düşürürdü. “Genellikle o-otuz tane kadar olur ama aradığınızı bulabileceğinizi sanmıyorum.”

“Kendi gözümüzle göreceğiz” diye yanıtladı Lord Samriel. “Hepsine bak.”

Yüreğim ağzımda, Yücesoylu süvarilerinin, yani Rae’lerin ayak seslerini dinledim. Odanın sıcaklığı düştükçe tenimize ince bir buz tabakası yerleşti.

Buradakiler, Rae’nin geçmişte Yücesoylu prens ve prenseslere karşı savaşırken düşen şanlı Altsoylu savaşçılardı. Şimdi ise etten kemikten ibaret birer gölgeydiler; ruhlarını prensler, prensesler ve Kral Euros ellerinde tutuyordu. Gelenlerden biri Rae miydi sahidenden? Tepeden tırnağa ürperdim.

“Gözlerini aç” diye emretti Lord Samriel, odanın bir yerinden. Neden gözlerimizi açtırıyorlardı ki?

“Kim bunlar?” Bir başkası konuştu. Bir adam. Sesi kısık çıkmıştı ama her kelimesi tüyleri diken diken eden bir güç taşıyordu.

“Öksüzler. Sahipsizler Lordum” dedi hırıltılı bir sesle Efendi. “Kimisi Merhamet Rahibesi’nden geldi” diye telaşla devam etti. “Di-diğerleri kendileri geliyor. Nereden geldiklerini ya da nereye gittiklerini bilmiyorum. Hiçbiri serafim değil, yemin ederim.”

Burada bir serafim olduğunu mu düşünüyorlardı yani? Bu yüzden gözleri kontrol ediyorlardı! İşareti, gözlerdeki parıltıyı arıyorlardı. En azından duyduğum buydu ama burada gözleri parıltılı bir çocuk yoktu.

Peşi peşine uyanan çocukların şaşkın iç çekişlerini ve bastırılmış inlemelerini duyunca titredim. Gözlerimi sımsıkı kapadım, içimdeki her şeyle bizi rahat bırakmalarını diledim. Hemen kaybolmalarını...

Tam üstümüzdeki hava hareketlenerek o nane kokusunu getirdi. Grady yanımda kaskatı kesildi.

“Gözlerini aç” diye emretti Lord Samriel tepemizden.

Grady yatakta oturup beni vücudu ve battaniyeyle koruduğunda donup kaldım. Kolumdaki eli titriyordu ve bu benim daha da fazla titrememe neden oldu çünkü Grady... büyük çocuklara korkusuzca bakar, asayişçiler onu sokaklarda kovalarken gülerdi. Grady korku nedir bilmezdi.

Oysa şu an korkuyordu.

“Hiçbir şey” dedi Lord Samriel derin bir iç çekerek. “Hepsi bu kadar mı?”

Efendi boğazını temizledi. “Evet, başkası yok... Bekle.” Adımları zeminde düzensiz ve gürültülüydü. “Her zaman yanında şu küçük olur. Bir kız ve baştan ayağa tuhaf” dedi, çizmesiyle örtülü bacaklarını dürtünce çılgılığını bastırdım. “Burada.”

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyor” diye inkâr etti Grady. “Benden başkası yok burada.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et evlat” diye uyardı Efendi.

Dudağımı kanatacak kadar sertçe ısırımdı.

“Asıl sen ağzından çıkanlara dikkat et!” diye karşılık verdi Grady

ve bir korku dalgası karnıma yumruk gibi indi. Efendi, Grady'nin kendisine laf yetiştirmesinden hiç hazzetmezdi. Bunu atlatırsak Efendi onu cezalandırırdı. Hem de çok fena, geçen seferki gibi...

Aniden battaniye üstümden çekildi ve kanım dondu. Grady vücudunun yarısıyla beni saklamaya çalıştı ama faydasızdı. Burada olduğumu biliyorlardı.

"Anlaşılan battaniyenin altında bir değil iki kişi varmış. Bir kız." İsimsiz Lord durakladı. "Sanırım."

"Kızdan uzaklaş" diye emretti Lord Samriel.

"Önemsiz biri o" diye bağırdı Grady tenimde zangır zangır titrerken.

"Herkes önemlidir" diye yanıt verdi diğeri.

Grady kıpırdamadı. Ağır, sabırsız bir iç çekiş duyuldu ve sonra Grady gitti.

Büyük bir panikle bütün uzuvlarım aynı anda hareket etmeye başladı. Yerimden fırlayıp körü körüne Grady'yi ararken, ani, göz alıcı lamba ışığı odayı doldurdu. Bir Rae onu belinden kavrayınca çığlık attım. Rae'nin cübbesinden ince, dumanımsı gri gölgeler süzülüp Grady'nin bacaklarının etrafını sarmaya başladı.

"Beni bırak!" diye bağırdı Grady ve ileriye çekilirken tekmeler savurdu. "Yanlış bir şey yapmadık. Beni bırak!.."

"Sessiz ol" diye kızdı Lord Samriel, Grady ile benim arama girerek. Uzun saçları o kadar açık renkliydi ki neredeyse beyazdı. Elini Grady'nin omzuna koydu.

Grady sustu.

Normalde sıcak kahverengi olan teni tebeşirimsi, gri bir tona büründü ve o... sadece bana kocaman ve duygusuz gözlerle baktı. Konuşmadı. Kıpırdamadı.

"Grady?" diye fısıldadım, dişlerim birbirine çarparken.

Yanıt gelmedi. Bana hep yanıt verirdi ama artık bedeninin içinde değildi sanki. Sanki kendisine benzeyen bir kabuktu.

Parmaklar çenemi tuttu. Dokunuşu vücudumdan bir elektrik şoku geçirdi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, tenim farkındalıkla titredi.

“Sakinleş” dedi diğer Lord, sesi neredeyse yumuşak, neredeyse nazikti. Ona döndüm. “Zarar görmeyecek.”

“Zaman gösterecek” diye yanıtladı Lord Samriel.

İrkildim ama fazla uzağa gidemedim. İsimsiz Lord’un tutuşu izin vermezdi.

Karmakarışık, keçeleşmiş koyu saçlarımın arasından Lord’a baktım. Sandığımdan daha genç görünüyordu; sanki hayatının ikinci on yılını yaşıyordu. Kumral saçları siyah kıyafetli omuzlarına hafifçe dokunuyordu, yanakları Lanetli Körfez kıyısındaki kumları hatırlatıyordu. Yüzü, keskin açılarla düz çizgilerin ilginç bir birleşimiydi ama gözleri...

Dış köşelerinden hafifçe yukarı doğru çekikti, ama... beni asıl durduran irislerinin rengiydi. Böylesi renkleri daha önce hiç görmemiştim. Her bir gözün içinde mavi, yeşil ve kahverengi benekler vardı.

Bakışlarım gözlerinde kaldıkça bana Rahibe’nin kilisesinin tonozlu tavanına çizilmiş solgun figürleri anımsattığını fark ettim. Onlara ne demişti? Melekler. Bir keresinde Yücesoylulara böyle dediğini duymuştum. Fanilerin ve hatta diyarın koruyucuları olduklarını söylemişti. Ama yetimhaneye girenler bana hiç koruyucu gibi gelmemişti.

Daha çok avcıya benziyorlardı.

Bu biri hariç. Şu tuhaf gözlü olan...

O farklıydı.

“Peki ya kız?” Lord Samriel’in sesi sessizliği yardı.

Çenemi tutan genç Yücesoylu Lord tek kelime etmeden bana baktı. Yavaşça titrememin kesildiğini fark ettim. Kalbim yavaşlamıştı.

Ondan... Ondan korkmuyordum.

Tıpkı Grady’yle ilk karşılaştığımda korkmadığım gibi ama karşılaştığımızda Grady’nin nasıl biri olduğunu görmüştüm. Sezgilerim Grady’nin türümüzün en iyilerinden biri olduğunu söylemişti bana. Lordun gözlerine bakarken hiçbir görüntü belirmedi zihnimde ama yine de güvende olduğumu biliyordum. Gözbebekleri genişlediğin-

de bile. Gözlerinde küçücük beyaz patlamalar belirdi. Yıldız gibilerdi ve öyle bir parladılar ki başka bir şey göremedim. Nabzım başıboş bir at gibi çarpmaya başladı. Sonra beklenen oldu. Duyularım ona açıldı. Gözlerinde ya da zihnimde hiçbir şey görmedim.

Ancak bir şey hissettim.

Bir uyarı.

Bir hesaplaşma.

Gelecekte yaşanacakların bir vaadi.

Ve biliyordum.

Lord geri çekildi, gözbebekleri normal boyutlarına küçüldü ve gözlerindeki beyaz lekeler kayboldu. "Hayır" dedi, bakışları üsttümdeki kocaman kazaktan görünen kollarıma kaydı. "Kız temiz."

Çenemi bıraktı.

Battaniyenin üstünde geri kaçıp Grady'ye döndüm. Hâlâ havada asılıydı, hareketsiz ve duygusuz. "Lü-lütfen" diye fısıldadım.

"Bırak onu" dedi Lord.

Lord Samriel iç çekerek denileni yaptı ve tam o anda Grady tekrar hayata döndü. Tenindeki solgunluk kayboldu, ben de dolanmış battaniyenin üstünde emekleyerek kollarımı etrafına sardım. Titreyen bedenini tutarken bakışlarım yavaşça gözlerinde yıldızlar olan Yücesoylu Lord'a döndü.

Hâlâ aynı yerde, çömelmiş halde bana, kollarıma bakıyordu, Lord Samriel ise onun yanından geçip girişe ilerledi. Parmaklarım kıvrılarak Grady'nin sırtındaki ince kazağı kavradı.

"Kolların" diye sordu, sesi öyle alçaktı ki dudaklarının hareket ettiğini gördüm mü emin değildim. "Kollarına ne oldu?"

Neden sorduğunu veya umursadığını bilmiyordum ama yapının adını söylemeyecek kadar akıllıydım. Bunun yerine Efendi'ye dönüp başımla gösterdim.

Lord bir an daha bana baktı, sonra parmaklarını ufak bir tebessümle kıvrılmış dudaklarına götürdü ve ardından ayaklanarak inanılmaz bir boya ulaştı.

Oda bir kez daha karardı ve ağır sessizlik döndü ama bu sefer korkmuyordum.

Tiz ve kısa bir çığlık karanlığı böldü, ardından anı bir ıslak, çıtırtılı sesle sona erdi. Bir şey zemine düşünce irkildim.

Sessizlik tekrar geldi ve bir anda odadaki ağırlık çekildi ve adeta hava bile rahat bir nefes aldı. Duvar boyunca asılı fenerler, birer birer yanmaya başladı. Şöminedeki ateş kabardı, çatırdadı ve tısladı.

Kapının yanında, Efendi kendi kan birikintisinde yatıyordu, bedeni kırık ve bükülmüştü. Birisi çığlık attı. Ranzalar gıcırdadı, diğerleri yataklarından fırladı ama ben kıpırdamadım. Kapıya gözlerimi diktim. Günün birinde Yücesoylu Lord'u tekrar görecektim.

DEX KOPYA

“Bir dakikan var mı Lis?”

Baron Huntington’ın çayı için toz haline getirdiğim papatyadan başımı kaldırdığımda, Naomi’nin odamın kapısında dikildiğini gördüm. Esmer güzeli şimdiden akşam için giyinip süslenmişti; elbisesinin tülü andıran ince kumaşı, özenle yerleştirilmiş gök mavi renkli parçalar olmasa tamamen şeffaf olurdu.

Kemerormanı Baronu Claude çoğu faniye kıyasla biraz alışılmadık bir hayat sürüyordu, öte taraftan kendisi de sıradan bir fani değildi zaten. Claude bir kalestiya, bir Altsoylu ile bir Yücesoylu’nun ender birleşiminden doğan bir faniydi. Biz Altsoylular gibi doğar ve yaş alırlardı ve yirmi altı yaşındaki Claude’un evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Bunun yerine, sevgisini bir kişiye değil birçok kişiye yaymayı tercih ediyordu. Tıpkı Yücesoylular gibi, güzel ve benzersiz olan her şeyin koleksiyoncusuydu. İnsanın kendisini Baron’un cariyelerinden herhangi biriyle kıyaslaması bile akıllıca olmazken kendilerini Naomi ile karşılaştırması şüphesiz sersemlikti.

Işıl ışıl saçları ve zarif yüz hatlarıyla, Naomi nefes kesiciydi.

Ben ise... farklı insanların özelliklerinin yüzüne rasgele yerleştirildiği birine benziyordum. Küçük ağzım, dudaklarımın doğal dolgunluğuna hiç uymuyordu. Fazla yuvarlak, fazla büyük gözlerim yüzümün neredeyse tamamını kaplıyor, bana olduğumdan çok daha masum bir hava katıyordu. Bu, sokaklarda çok kez işime yaramıştı ama yine de vitrinde gördüğüm o ürpertici porselen be-

beklere benzediğimi düşünürdüm... sadece tenim porselen yerine altınsı zeytin tonlarındaydı.

Baron bir keresinde ilginç biri olduğumu söylemişti. Tuhaf bir biçimde *büyüleyici*. Ama aksi durumda bile yine de en kıymetli gözdesi, yamacından ayırmadığı ben olurdum ve bunun tuhaf çekiciliğimle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Omuzlarım gerildi, huzursuzca kıpırdanarak başımla onayladım. Kaygıyla altdudağımı ısırırken, Naomi'nin kapıyı kapatıp özel dairemin oturma alanına gelmesini izledim.

Tanrılar aşkına, yirmi iki yaşındaydım ve... altı yıldır burada yaşıyordum. Kendime özel alanım, krallıktaki çoğu yerin aksine elektrik ve suyu olan bir dairem olduğuna hayret etmemem için yeterli bir süreydi. Kendi yatağım vardı. Gerçek bir yatak. Üst üste serilmiş ince battaniyeler ya da pire kaynayan samanlardan yapılmış bir döşek değil. Aklım bir türlü almıyordu bunu.

Naomi'ye odaklandım. Tuhaf davranıyor, sürekli ellerini birleştirip ayırıyordu. Naomi gergindi ve onu hiç böyle görmemiştim.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordum, içimde ne istediğine dair bir his olsa da. Hayır. Ne istediğini biliyordum aslında. Niçin gergin olduğunu.

"Ben... seninle kız kardeşim hakkında konuşmak istiyordum" diye söze başladı çekinerek ve Naomi asla çekingen bir tavır sergilemezdi. Onun kadar cesur ve cüretkâr insan nadir bulunurdu. "Laurelin epeydir hasta."

Göğsüm sıkıştı, bakışlarımı kucağımdaki kâseye ve içindeki sarımsı kahve renkli toza indirdim. İşte bundan korkuyordum.

Kız kardeşi sözde toplumsal konumunun çok üzerinde bir toprak beyiyle evlenmişti. Bu birliktelik gerçek bir aşk evliliği idi, normalde böyle şeylere burun kıvrırdım ama bu defa doğruydı. Çoğunun rahatlık, fırsat veya güvenlik için evlendiği bir dünyada Laurelin'in durumu nadirdi.

Ama aşkın kime faydası vardı ki? Laurelin'e faydası dokunmuş muydu? Son doğumu Laurelin'i ölümün eşiğine getirmişken bile

THE NEW YORK TIMES, USA TODAY, WALL STREET JOURNAL VE *PUBLISHERS WEEKLY* LİSTELERİNİN FANTASTİK KRALİÇESİ JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN, NEFES KESİCİ, GERİLİMLİ, YAKICI BİR AŞK HİKÂYESİ!

Kadın, sezgileriyle yaşıyor. Adam kadının hazzıyla besleniyor.
Ve efsane başlıyor!..

Uzun yıllar önce, dünya tanrılar tarafından yerle bir edildi. Canavarlar ve inanılmaz tehlikelerle dolu uçsuz bucaksız vahşi topraklarla birbirinden ayrılan altı bölge, Altsoyluların hazzıyla beslenen Yücesoylular tarafından yönetilmeye başladı.

Asla yanılmayan sezgi yeteneğiyle doğan Calista, yeteneklerinin dünyadaki güç tutkunları için büyük bir değer taşıdığının farkında; bu yüzden Kemerormanı Baronu'nun saray cariyesi kılığında gizlenerek yaşıyor ve baronun koruması karşılığında ona bilgi sağlıyor.

Sezgileri onu tehlikede olan gezgin bir prensi kurtarmaya yönlendirdiğinde, içindeki ses hem bir uyarı hem de bir vaatle gürliyor. Sezgilerinin mi, yoksa kalbinin sesini mi dinlemeli? Ancak diyar isyanın eşiğinde; kapılarda şövalyeler ve canavarlar, yanındaysa tutkulu bir prens varken, sezgileri onu güvende tutmaya yetebilecek mi?

Cosmopolitan, HuffPost Books, BookRiot, PopSugar, Paste Magazine, SheReads, The Nerd Daily, Goodreads, r/RomanceBooks ve daha pek çok platformda "En Çok Beklenenler" listesinde!

ÇEVİREN: MERVE ÖZCAN ÖZKAN

